

349. Ἰωάννης Πικατόρος ἐκ Ρεθύμνου τῆς Κρήτης ἔγραψε, πιθανῶς ἐν ἀρχῇ τοῦ 15' αἰῶνος, ἐν τῇ ἐγγωρίῳ διαλέκτῳ: Ρίμαν θρηνητικὴν εἰς τὸν πικρὸν καὶ ἀκόρεστον Ἄιδην (563 ὁμοιοκατάληκτοι πολιτικοὶ στίχοι). Ὁ ποιητὴς ἐκσφενδονίζεται ὑπὸ μαύρου ἀνθρώπου εἰς τὸν φάρυγγα φοβεροῦ δράκοντος· φράσας εἰς τὰ ἔνδον τοῦ θηρίου, βλέπει ὅτι εὕρεσκειται ἐν τῷ Ἄιδῃ· πρὸ τῆς πύλης κάθεται τρικέφαλος ὄφις· ὁ Χάρος σπεύδει πρὸς αὐτὸν ἔριππος καὶ ἔρωτᾷ, διατί ἦλθεν εἰς τὸν Ἄιδην, μήπως ἔχασε τὸν δρόμον καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς τὸν κόσμον. Ὁ δυστυχὴς ἀπαντᾷ ὅτι ἦλθεν ἵνα γνωρίσῃ τὸν θρόνον, τὰ μέγαρα, τὰς χώρας καὶ τοὺς δεσμώτας τοῦ Χάρου. Ὁ Χάρος τὸν λαμβάνει ἐπὶ τοῦ ἵππου του, καὶ οὕτως ἀμφότεροι φέρονται διὰ τῶν φρικτῶν τόπων τοῦ Ταρτάρου. Ἐντὸς μιᾶς συζητήσεως περὶ τῶν αἰτίων τοῦ θανάτου καὶ τῶν μυστηρίων τῆς κοσμογονίας διακόπτεται τὸ ἐν τέλει ἡκρωτηριασμένον ποίημα. Πολλῆς προσοχῆς ἀξία εἶνε πρὸς τὴν σπουδὴν τῶν δημοδῶν θρησκευτικῶν ιδεῶν τῶν νέων Ἑλλήνων ἡ περιέργος συγχώνευσις τῆς ἀρχαίας περὶ τοῦ Ἄιδου παραστάσεως πρὸς τὴν δημοτικὴν περὶ τοῦ Χάρου καὶ πρὸς τὰς θεολογικὰς ιδέας. Τὸ ποίημα ἀντιστοιχεῖ οὕτως πρὸς τοὺς διαλόγους Τιμαρίωνα (ἴδε § 198) καὶ Μάζαριν (ἴδε § 211).

Ἐκδοσις ἀρχικὴ ὑπὸ W. Wagner, Carmina σελ. 224—241 (ἐκ τοῦ κώδικος βιενναίου 244).

350. Μαρτίνος Φαλιέρης. Ὑπὸ τὸ ὄνομά του φέρονται τρία στιχουργήματα, σωζόμενα ἐν μέρει μὲν ἐν κώδικι ἀμβροσιανῷ Υ. 89. sup. (15' αἰῶνος), ἐν μέρει δὲ ἐν κώδικι νεαπολιτανῷ III. B. 27 ἐν φύλλῳ 101 - 118, 121^v - 124 καὶ 168 - 173^v καὶ ἐν κώδικι βαλλικελλιανῷ C. 46 φύλλῳ 411 - 424. 1. Τὸ πρῶτον ἄνευ ἐπιγραφῆς ἐν τῷ χειρογράφῳ κείμενον στιχουργήμα εἶνε θρησκευτικὸν ποίημα ἀποτεινόμενον πρὸς φίλον (ἐκ 283 πολιτικῶν ὁμοιοκαταλήκτων) καὶ περιέχον σκέψεις

